

фене кроткия му гласъ да нарежда мждри приказки.

Ала и вжщи не можа да найде миръ старецътъ. Започнаха да тропатъ на вратата му разгнѣвени мадарчани отъ Рашида да се оплачатъ, или откраднато да потърсятъ.

Потъмнѣ лицето на Халилъ-баба. Той посърна и се приведе. А Рашидъ стана още по-лошъ.

Тѣй мина много време.

Едно ранно утро Халилъ-баба сбута Рашида, накара го да се облѣче и го поведе. Рашидъ се покори. Той помисли, че както другъ пжтъ, баща му бѣше решилъ да го води нѣкъде, за да му посочи нѣщо добро, отъ което да вземе примѣръ и поука.

Когато изкачиха височината надъ

приеме първата милувка на деня. После се обърна къмъ Рашида и рече:

— Рашиде, сине мой! Ти си последната рожба на сърдцето ми, последното упование на старинитѣ ми. Като птички отлетѣха отъ кжщата ми твоитѣ братя и сестри, людски домове да красятъ, чужди хора да радватъ. Когато Аллахъ ми изпрати тебе, помислихъ, че те праща, за да има на какво да се опра, когато старостъ ме налегне. Тѣй мислѣхъ азъ, съ тази надежда заживѣ и старата ти майка, която после не можѣ да понесе срама, който ти донесе на кжщата ни и безвреме отиде въ гроба.

Какво не сторихъ, синко, да те въведа въ правия пжтъ. Всичката

село, старецътъ спрѣ задъханъ. На изтокъ руменѣеше. Халилъ-баба свали широкия си чалмалия фесъ да

мждростъ, съ която Аллахъ бѣ ме надарилъ — използвахъ, всички съвети, които отъ майка и баща бѣхъ